

Motion till riksdagen 2024/25:1370

av **Martin Kinnunen m.fl. (SD)**

Skog, skogsbruk och ekonomi

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att behålla och utveckla den svenska modellen för skogsbruk med brukande och vardagshänsyn och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att myndigheter ska stödja och värna ett utvecklat och lönsamt skogsbruk samt att detta främjandeuppdrag bör uttryckas tydligt i Skogsstyrelsens, länsstyrelsernas och Naturvårdsverkets direktiv inkluderat regleringsbrev, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Skogsstyrelsen ska vara den myndighet och skogsvårdslagen den lagstiftning som reglerar skogsbruk i Sverige och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att pågående markanvändning på produktiv skogsmark alltid ska anses vara skogsbruk tills annat eventuellt beslutats i det enskilda fallet och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om snabbare handläggning av frågor kring skogsskötsel, med en normal handläggningstid på två veckor för avverkningsanmälan, och snabbhantering av anmälningar av mindre avverkningstrakter när maskiner finns i närheten, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att inte publicera avverkningsanmälningar och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att inte öka den totala arealen skyddad skog och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att inte minska arealen enskilt ägd produktionsskog och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att tydligare skilja på statligt ägda skogar respektive privatägda skogar och tillkännager detta för regeringen.

10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att statens skogar undantagna från skogsbruk bör vara de som ägs av Naturvårdsverket, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
11. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om Sveaskogs skogsinnehav och skogsbruksformer och tillkännager detta för regeringen.
12. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om kontinuitetsskogsbruk och tillkännager detta för regeringen.
13. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att inte underteckna internationella dokument utan att först genomföra konsekvensanalyser och tillkännager detta för regeringen.
14. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att restriktioner beträffande brukande av skog utöver vad som är tydligt fastlagt i lag alltid och omgående ska åtföljas av ersättning och tillkännager detta för regeringen.
15. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om rätt till överläggning, förenklad rättslig prövning och möjlighet att överklaga för markägare vars markanvändning begränsas och tillkännager detta för regeringen.
16. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att alla kolbottnar inte bör behöva skyddas och tillkännager detta för regeringen.
17. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om toleransgränser för avverkning utan ersättning och tillkännager detta för regeringen.
18. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att ingripa i skyddade områden när skadegörare eller brand hotar att spridas och tillkännager detta för regeringen.
19. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att utreda ifall det generella förbudet mot skogsdikning i södra Sverige kan ersättas med tillståndsplikt eller förenklat dispensförfarande och att Skogsstyrelsen eller länsstyrelsen ska medge sådant om inte hinder föreligger, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
20. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att förenkla dispens för effektiv markavvattnings och tillkännager detta för regeringen.
21. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om återvätning av torvmark bevuxen med skog och tillkännager detta för regeringen.
22. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om hur ersättningsregler vid avverkningsförbud för fjällnära skog ska förändras och tillkännager detta för regeringen.
23. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att påföra uppgifter i fastighetsregistret om ersättning för fjällnära skog och tillkännager detta för regeringen.
24. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över hur stor del av den fjällnära skogen som ska skyddas och tillkännager detta för regeringen.
25. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om kortare handläggningstid för omföring till skogsmark och tillkännager detta för regeringen.
26. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om vardagshänsyn och naturvårdande skötsel och tillkännager detta för regeringen.
27. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att avskaffa eller omarbete systemet med nyckelbiotoper och tillkännager detta för regeringen.

28. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att frivilliga naturvårdsavtal bör prioriteras framför bildandet av skyddade områden där skogsbruk helt hindras och tillkännager detta för regeringen.
29. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att markägare som utför naturvårdande skogsskötsel efter avtal ska få skälig inkomst för detta och tillkännager detta för regeringen.
30. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att staten bör ta en aktiv roll i att få parterna, inklusive Skogsstyrelsen och andra berörda myndigheter, skogsägare, skogsindustriföretag och certifieringsorganisationer, att enas kring ett effektivare och mer rättssäkert system kopplat till skogsskötselcertifieringen för att värna arter i artrika småområden, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
31. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om byggnation i trämaterial och tillkännager detta för regeringen.
32. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att forskningsresurser bör omfördelas till aktiv skogsskötsel och tillkännager detta för regeringen.
33. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om Skogsstyrelsens förslag till metoder för att öka produktionsförmågan och kolinlagringen i de svenska skogarna och tillkännager detta för regeringen.
34. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om rådgivning och gagnvirkesproduktionen och att tillgängliggöra mer virke för en utvecklad bioekonomi och tillkännager detta för regeringen.
35. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om skogskontot och tillkännager detta för regeringen.
36. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om den svenska bioekonomin och att minska Sveriges nettoutsläpp av koldioxid och tillkännager detta för regeringen.
37. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om miljö kvalitetsmålen så att kvarstående mål bör vara möjliga och rimliga att nå och tillkännager detta för regeringen.
38. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att åtgärder för naturskydd från statens och myndigheters sida ska fokuseras på marker med konstaterad förekomst av de allra mest sällsynta arterna och tillkännager detta för regeringen.
39. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att mer fokus behöver läggas på bevarande och skötsel av vissa ovanliga naturtyper där den biologiska mångfalden är hög och där allvarligt hotade arter ofta återfinns, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
40. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att anpassa andelen skyddad mark av olika naturtyper efter naturtypens totala areal och förekomst av akut hotade arter och tillkännager detta för regeringen.
41. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att enskilda markägare inte ska omfattas av grön infrastruktur och om det som i övrigt anförs i motionen om grön infrastruktur och tillkännager detta för regeringen.
42. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om arterna i rödlistans olika klasser och tillkännager detta för regeringen.
43. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om LULUCF och tillkännager detta för regeringen.

44. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen ska lägga betydligt mer av de medel som i dag läggs på undantagande av vanligt förekommande skogstyper från skogsbruk på att värna övergångsformer mellan skogs- och jordbruksmark och andra ofta artrika och ovanliga skogstyper, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
45. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att harmonisera definitionerna för skyddad skog med andra länder inom EU och tredje land och tillkännager detta för regeringen.
46. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om EU-direktivens implementering och tillämpning och tillkännager detta för regeringen.
47. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att specialister inom myndigheter som arbetar med areella näringar bör ha adekvat utbildning i dessa näringar och tillkännager detta för regeringen.
48. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att möta behovet av utbildade specialister i skogssektorn inom SLU samt lokalisering av SLU:s mer praktiska utbildningar och tillkännager detta för regeringen.
49. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om vikten av kontinuitet i skoglig statistik och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Så länge som det funnits en svensk nation har skogen och skogsbruket varit, och fortsätter vara, en viktig del av vår möjlighet att leva på denna plats. Från början bidrog skogen till våra möjligheter att bygga en plats att bo på, att tända våra eldar och skapa våra verktyg. Under århundraden har skogen brukats och skapat välstånd genom hårt arbete, tillvaratagande av kunskap och utveckling.

Med skogsbruket befolkades tidigare obebodda delar av Sverige och längs vattendrag och åar växte nya bruk, samhällen och städer fram. Med jobb skapades framgång, med framgång skapades export och med export har välfärden kunnat finansieras. Med det unika svenska skogsbruket har Sverige blivit ett framgångsrikt land. Skogsbruket skapar sysselsättning över hela Sverige och är en viktig inkomstkälla för många jordbrukare. Skogsbruket bidrar till att upprätthålla ett lönsamt jordbruk och inhemsk matproduktion och är för såväl turism som artskyddet viktiga delar för de öppna jordbrukslandskapen.

För en skogspolitik med helhetssyn måste Sveriges skogar skötas så att såväl ekonomiska, miljömässiga som sociala mål tillgodoses. Skogsbruket bör fortsatt bidra till ekonomisk tillväxt genom hållbart nyttjande av skogens resurser, samtidigt som det skyddar och bevarar den biologiska mångfalden. Detta kräver noggrant planerade åtgärder som förenar produktivitet med ekologisk hänsyn, exempelvis genom att säkerställa att skogar förnyas i samma takt som de avverkas och att känsliga ekosystem skyddas. Dessutom spelar skogsbruket en avgörande roll i att upprätthålla levande landsbygdssamhällen och kulturella traditioner, vilket stärker den sociala hållbarheten.

Den bästa kunskapen om svensk skog finns här på plats i Sverige. Vi ska vara öppna för att ta emot och dela med oss av ny kunskap, men besluten om svensk skog måste tas av Sverige och inte av andra länders politiker genom EU.

Övergripande principer för Sverigedemokraternas skogspolitik

Sveriges skogar ägs främst av enskilda, följt av aktiebolag och offentliga aktörer. Denna ägarstruktur har bidragit till att utveckla vårt skogsbruk till ett av världens främsta, och det är viktigt att vår skogspolitik fortsatt respekterar det privata ägandet. Den svenska modellen för skogsskötsel, som kombinerar skogsbruk och naturvård, har gett positiva resultat sedan skogsvårdslagen från 1993. Exempelvis har både antalet äldre träd och mängden död ved ökat, vilket är viktigt för många arter. Denna modell bör förbli grunden för skogsbruket, där ägandets decentraliserade struktur bibehålls för att främja mångfald.

Huvudprincipen för svenskt skogsbruk bör vara att tillämpa skogsbruk med vardagshänsyn på majoriteten av marken, med möjlighet till ökat skydd på vissa områden, exempelvis genom skötselavtal. Totalt undantagande från skogsbruk bör främst ske på statlig mark och med stor återhållsamhet, särskilt i Norrlands inland, där ökad skyddad skog kan påverka industrier och enskilda skogsägare negativt.

Nej till överstatlig skogspolitik

När Sverige gick med i EU på 90-talet, förenades vi med länder med olika traditioner och skogsförvaltning. Sverige, med sina stora skogsområden och sin avancerade skogsindustri, har alltid varit noga med att bevaka sina skogsintressen. I kontrast till länder som Finland och många tätbefolkade EU-länder där skogen har mindre industriell betydelse, är skogen en central resurs för Sverige, med stor inhemsk expertis inom skogsbruk och förädling.

Trots att skogspolitik uttryckligen är en nationell kompetens inom EU, har vi sett ökande inslag av överstatlighet på detta område, exempelvis genom EU:s biologiska mångfaldsstrategi och den nya skogsstrategin. En sådan utveckling kan leda till ökad detaljstyrning och administrativa hinder, vilket kan ha förödande konsekvenser för svenskt skogsbruk.

Sverige måste därför aktivt försvara sin modell för skogsbruk och säkerställa att skogspolitiska frågor fortsätter att hanteras nationellt. Regering och riksdag bör också oftare begära subsidiaritetsprövning av EU-förslag som påverkar skogsfrågor, för att bevara den svenska skogsmodellen och undvika onödig EU-byråkrati.

Implementering av EU-direktiv

Skog sköts ofta i årtionden innan den når slutavverkningsålder, vilket innebär att intäkterna från skogen är sällsynta men betydande. Implementeringen av EU:s art- och habitatdirektiv samt fågeldirektiv, som regleras av den svenska artskyddsförordningen, har ibland skapat problem och behöver ses över.

Sverigedemokraterna anser att EU-direktiv ska tolkas för att minimera negativa effekter på svenskt skogsbruk, och att proportionalitetsprincipen ska tillämpas vid implementering. Regeringen bör verka för ökad subsidiaritet i dessa frågor, så att medlemsländer har större frihet att skydda arter utan att begränsa skogsbruket i onödan.

LULUCF

EU:s beslut att minska utsläppen av växthusgaser med minst 55 procent till 2030 påverkar medlemsländerna olika. Sverige, med det högsta åtagandet på 47,3 megaton koldioxidupptag per år, står inför utmaningen att upprätthålla sitt höga nettoupptag i skogssektorn, trots att äldre skogar inte kan lagra koldioxid för evigt.

Sverige har blivit en ”kolsänka” för andra EU-länder, vilket innebär att vi absorberar koldioxid för att andra ska kunna släppa ut mer. Detta är inte hållbart på lång sikt. Sverige bör därför sträva efter att minimera de negativa effekterna av LULUCF-förordningen för skogssektorn.

Taxonomi för hållbara investeringar

EU:s taxonomi för hållbara investeringar, som implementeras gradvis, kan få stora konsekvenser för svensk skogsindustri, särskilt gällande biomassans roll som energikälla. Taxonomins slutliga effekter är ännu osäkra, men det är viktigt att Sveriges regering noga bevakar landets intressen. Biomassa är en viktig del av Sveriges miljövänliga energimix och bör inte behandlas negativt i EU:s taxonomi.

Skogspolitik, lagreglering och regelstyrning

Skogsstyrelsen, skogsvårdslagen och pågående markanvändning

Det är ineffektivt och oskäligt att skogsbrukare ska behöva hantera flera myndighetskontakter för sin skogsskötsel eller behöva navigera genom flera olika lagar för att genomföra vanliga åtgärder som avverkning. För att förenkla detta bör Skogsstyrelsen vara den huvudsakliga myndigheten och skogsvårdslagen den centrala lagstiftningen som reglerar skogsbruket i Sverige. Dessutom ska pågående markanvändning på produktiv skogsmark alltid betraktas som skogsbruk, såvida inte annat beslutas i ett enskilt fall. Ett sådant beslut ska fattas först efter att markägaren har blivit hörd och ska kunna överklagas av denne.

Avverkningsanmälningar

Innan en skog slutavverkas krävs en avverkningsanmälan till Skogsstyrelsen om ytan överstiger 0,5 hektar, vilket ska ske minst sex veckor före avverkningen. Sverigedemokraterna anser att denna tidsfrist är onödigt lång och föreslår att den normala handläggningstiden kortas till två veckor. Det kan finnas situationer där avverkning behöver påbörjas snabbt, till exempel när en närliggande markägare redan har inlett avverkning och maskiner finns tillgängliga. I dagsläget är det dock svårt att få dispens för en tidigare start, vilket bör förbättras. Dessutom bör avverkningsanmälningar bara offentliggöras om markägaren själv önskar det.

Vardagshänsyn eller ökande totalskydd av skog

Riksdag och regering har länge samarbetat med skogsägare för att skapa en av världens mest framgångsrika modeller för hållbart skogsbruk, där brukande och bevarande kombineras. Trots detta har modellen ifrågasatts av vissa, med argument om att Sverige har för lite skyddad skog. Ofta bygger dessa påståenden på felaktiga jämförelser med andra länder. Om andelen totalt skyddad skog ökar, kan det leda till intensivare brukande av kvarvarande skog, vilket vi anser är fel väg att gå.

Vi menar att all skog, från Skåne till Lappland, bör vara tillgänglig för en rik biologisk mångfald genom ansvarsfullt brukande. En uppdelning i intensivt brukade och totalskyddade skogar är inte en bättre lösning. Dessutom riskerar privata skogsägare att förlora rätten att bruka sin mark om andelen skyddad skog ökar, vilket vore orimligt ur både ekonomiskt och juridiskt perspektiv.

För att den svenska modellen ska fungera krävs förtroende mellan skogsägare och myndigheter. Statens inflytande bör vara mindre detaljstyrt, särskilt med tanke på den stora andelen privatägd skog i Sverige.

Sverige bör inte underteckna internationella avtal utan att noggrant ha analyserat konsekvenserna för skogsbruket. Mycket av trycket för ökat skydd av skog kommer från mindre, inhemska aktörer snarare än internationella krav. Sverigedemokraterna vill istället försvara och vidareutveckla den svenska modellen för skogsbruk, både nationellt och internationellt.

Begränsa inte mer skog från skogsbruk

Över en fjärdedel av Sveriges skog är redan undantagen från aktivt skogsbruk, en siffra som är hög internationellt sett. En stor del av detta skydd är frivilligt av skogsägarna, både genom små och större avsättningar. Det är viktigt att utveckla detta system, där skogsägarna spelar en avgörande roll i att skydda arter samtidigt som de behåller rätten att bruka sin mark lönsamt.

Ytterligare undantagande av skog behövs inte för att bevara arter men riskerar att skada landsbygden. Sveriges totala arealmål för skyddad skog är redan uppfyllt, och riksdagen bör därför besluta att inte öka totalarealen skyddad skog.

Det är också avgörande att Sverige använder gemensamma och internationellt harmoniserade definitioner för skyddad mark, utan att begränsa handlingsfriheten genom egna strängare krav. Frivilliga skyddsområden på privat mark ska erkännas i både nationella och internationella sammanhang.

Skogen har både biologiskt och ekonomiskt värde, särskilt för landsbygden där skogsbruk och turism skapar jobb och möjligheter för friluftsliv. Skogspolitiken bör tydligare skilja mellan statligt och privat ägd skog, där privata markägares rättigheter respekteras mer än vad som har gjorts under de senaste åren. Begränsningar enligt skogsvårdslagen bör endast införas i undantagsfall.

Rätt till ersättning

För att bibehålla skogsägarnas förtroende för staten och säkerställa en fortsatt positiv utveckling av skogsbruket är det viktigt att skogsägare känner att staten stödjer deras skogsförvaltning. I vissa undantagsfall kan dock restriktioner vara nödvändiga,

exempelvis för att skydda livsmiljöer för akut eller starkt hotade arter eller av andra specifika miljöskäl kopplade till det berörda skogsområdet. Sverigedemokraterna anser att sådana restriktioner, om de går utöver vad lagen tydligt föreskriver, alltid och omedelbart ska kompenseras med ersättning som fullt ut täcker skogsägarens ekonomiska förluster. Innan ett beslut fattas ska markägaren även ha rätt till överläggning, förenklad rättslig prövning och möjlighet att överklaga beslutet.

Fjällnära skog – beslut, avverkning samt ekonomisk ersättning

Den nuvarande gränsen för fjällnära skog beslutades av Skogsstyrelsen år 1991 och omfattar cirka 2,5 miljoner hektar skog, det är cirka 10 % av skogsmarken i Sverige. Av dessa 2,5 miljoner hektar är cirka hälften intressanta ur ett produktionsperspektiv. För de markägare som idag vill avverka skog som betecknas som fjällnära så råder andra regler. Bland annat så finns ingen garanterad tid för beslut, men det överstiger med råge de sex veckor som gäller för övriga avverkningsbeslut. Om avverkning nekas är det inte alltid tydligt om markägaren har rätt till ersättning. Får markägaren inte ersättning kan denne överklaga till domstol och där stämna staten, något som både tar tid och riskerar att bli dyrt för den enskilde. I de fall ersättning betalas ut så räknas ersättningen som inkomst av näringsverksamhet och inte kapital som är det vanliga när du avverkar skog, det här gör att det blir helt andra skatteregler. Enligt bestämmelserna kan en markägare endast få ersättning för ett visst område en gång. Idag finns inget krav på att utbetald ersättning ska registreras i fastighetsregistret, ett sådant krav borde införas för att göra köp och försäljning av skogsfastigheter tryggare. Skogsstyrelsen bör också få i uppdrag att göra en ny översyn av vad som ska vara fjällnära skog, i den översynen bör gränserna i tillämpliga fall i allra största delen vara på statligt ägd mark och på mark som inte är intressant för produktionsskogsbruket. Tillgången på skogsråvara är viktig både för svensk ekonomi men också för att Sverige ska klara den gröna omställningen varför alla tänkbara åtgärder för att förenkla skogsbruket behöver utredas.

Minska handläggningstiderna för klassificering av jordbruksmark till skogsmark

För att omvandla jordbruksmark till skogsmark krävs tillstånd, vilket vanligtvis hanteras av länsstyrelserna. Med tanke på att jordbruksmarken i Sverige är begränsad och viktig både för försörjning och artbevarande, är det rimligt att varje ändring av markanvändningen genomgår en noggrann prövning. Men processen att få tillstånd är ofta långdragen, tar minst åtta månader, och ibland längre, jämfört med skogsavverkningsanmälningar som behandlas inom sex veckor. Denna stora skillnad i handläggningstider är inte motiverad av ett större arbetsbehov från länsstyrelsens sida. Det är viktigt att minska onödig byråkrati för att effektivisera processen. Därför bör handläggningstiderna för att ändra markanvändningen kortas.

Miljömålet Levande skogar

Rapporteringen för miljömålet ”Levande skogar” har främst skötts av Artdatabanken och Sveriges lantbruksuniversitet (SLU), men processen har brustit i transparens och

inkluderat begränsad insyn från andra intressenter. Detta har resulterat i oklarheter i både rapporteringen och utvärderingen av huruvida målen är uppnådda. Särskilt har Skogsstyrelsen reviderat sin bedömning under 2021, vilket framhäver behovet av en översyn av utvärderingsprocessen.

Vidare har experter påpekat att vissa av målen, såsom att alla arter ska uppnå gynnsam bevarandestatus, är orealistiska inom de svenska gränserna. Många arter i Sverige har aldrig varit tillräckligt många för att möjliggöra en gynnsam status och därför behöver sådana utopiska mål omvärderas och justeras för att spegla mer realistiska förväntningar.

För att miljömålen ska vara relevanta och bidra effektivt till Sveriges arbete med Agenda 2030, bör de vara realistiskt uppnåeliga och spegla faktiska möjligheter till förbättring fram till 2030. Framtidens rapportering för Levande skogar bör inkludera ett genomtänkt remissförfarande som säkerställer objektiv och heltäckande bedömning av framstegen som gjorts.

Ägande, användning och värdet av skogen

Erkänn betydelsen av skogsägarnas arbete och stötta dom

Skogssektorn är en vital del av både den svenska landsbygdens och hela nationens ekonomi, där den representerar den största nettoexportören. Skogsägare, som förvaltar skogen över årtionden, är avgörande för näringens framgång. Deras förtroende för ett stödjande samhälle är kritiskt för skogsbrukets fortsatta utveckling. Därför bör byråkrati kring skötsel och avverkning minimeras och ersättning vid eventuella restriktioner garanteras snabbt och fullt ut.

Effektivare processer behövs, särskilt när restriktioner införs för att skydda miljön. Skogsägare ska ha möjlighet till överläggning före beslut och enkel överklagan av myndighetsbeslut. Viktigt är att restriktioner ska kompenseras rättvist och att de s.k. toleransgränserna revideras så att de inte skapar orimliga ekonomiska bördor.

Skogsstyrelsens och länsstyrelsernas roll som stödjande snarare än hindrande för skogsägare måste stärkas. Deras uppgift att främja aktiv skogsskötsel och samtidigt understödja andra samhällseliga mål som bioekonomi och kolbindning är av största vikt. Skogspolitiken måste aktivt främja dessa mål, och myndigheterna måste ges tydliga direktiv att stödja skogsägarna både i praktisk förvaltning och genom rådgivning.

Bevara arealen av enskilt ägd produktionsskog

Den enskilt ägda skogen är fundamentet för det svenska skogsbruket och spelar en viktig roll för sysselsättningen och livskvaliteten på landsbygden. Därför bör inte enskilt ägd skogsmark köpas upp eller på annat sätt överföras till bolagsägd eller statlig ägo förutom genom frivilliga överenskommelser. Förändringar i ägandet bör ske balanserat, där naturskyddsansträngningar på statlig mark inte får minska den enskilt ägda produktionsskogen utan att områden med likvärdigt värde för produktion erbjuds i utbyte.

Vidare bör restriktioner för skogsbruk primärt tillämpas på redan statligt ägda marker. Ökningen av totalt skyddad skogsmark, dvs. områden undantagna från skogsbruk, bör

inte fortsätta om det inte är absolut nödvändigt för att skydda akut hotade arter. Om skydd behövs, bör det ske på ett sätt där mindre effektiva skyddsområden kan omvandlas tillbaka till produktionsmark för att balansera behovet av både skydd och produktion.

Sveaskog och statens skogspolitik

Sveaskog, statens skogsföretag, spelar en central roll i utvecklingen av det svenska skogsbruket. Det är viktigt att statliga marker används på ett sätt som balanserar behovet av skydd och skogsbruk. När det gäller att skydda vissa typer av skog för att bevara akut hotade arter, bör skydd av redan statligt ägda marker prioriteras framför att begränsa brukandet av privatägd skog.

Det är avgörande att eventuella omvandlingar av Sveaskogs markinnehav genomförs med noggranna konsekvensanalyser för att undvika negativa effekter på ekonomin och naturen. Det är därför Sverigedemokraterna motsätter sig förhastade förändringar som kan påverka både statens finanser och skogsägarnas rättigheter.

En balanserad skogspolitik kräver att vi tar hänsyn till både skogsskydd och skogsbrukets kommersiella värde. Statligt ägda skogar som förvaltas av Sveaskog bör fortsätta att användas för virkesproduktion och utveckling av skogsskötselmetoder, medan de mest skyddsvärda områdena bör hanteras av, och vara de som redan idag ägs av Naturvårdsverket eller Fastighetsverket för att säkerställa deras bevarande. Detta strategiska tillvägagångssätt kommer att stärka både miljömässiga och ekonomiska aspekter av svenskt skogsbruk.

Kontinuitetsskogsbruk

Debatten om skogsbruk har ibland framställt kontinuitetsskogsbruk, där endast enskilda träd eller små grupper av träd avverkas och andra får växa upp i deras ställe, som ett alternativ till kalhyggesbruk. Genom att vissa medier har gett ensidig uppmärksamhet åt denna modell, har en del fått intrycket att den skulle kunna tillämpas på hela Sveriges skogsareal.

Kontinuitetsskogsbruk, som en gång var vanligt i Sverige fram till mitten av 1900-talet, ledde till att skogarna gradvis blev glesare och virkesförråden minskade. På 1920-talet, när man började mäta skogarnas tillstånd mer noggrant, blev det tydligt att denna metod inte kunde upprätthålla virkesproduktionen. Som ett resultat förbjöds praktiken i och med 1948 års skogsvårdslag, efter nära hundra års debatt om dess effektivitet.

Sedan 1993 har skogsvårdslagen blivit mer flexibel, vilket gör det möjligt för skogsägare att praktisera kontinuitetsskogsbruk om de önskar, men det är ifrågasatt både vad gäller lönsamhet och långsiktig tillväxt. Metoden har främst visat sig vara av intresse för kommuner som vill sköta rekreationsområden.

Att på bred front återgå till kontinuitetsskogsbruk i Sverige skulle ta decennier och hotar att sänka avverkningsnivåerna, vilket skulle få allvarliga konsekvenser för skogsindustrin och landets skogar. Att föreslå att denna metod skulle kunna ersätta trakt-
hyggesbruket utan att äventyra avverkning, tillväxt eller lönsamhet saknar vetenskapligt stöd. Det är också värt att notera att nuvarande metoder för slutavverkning redan inkluderar att lämna enstaka träd eller grupper av träd, vilket ökar variationen och

biodiversiteten på ett mer kostnadseffektivt sätt än en storskalig övergång till kontinuitets-skogsbruk.

Grön infrastruktur

Projektet om grön infrastruktur, som avslutades 2018 och leddes av Naturvårdsverket, länsstyrelserna och Skogsstyrelsen, resulterade i rapporter med inriktning på framtida landskapsplanering över privat mark. Dessa rapporter, som exempelvis ”Regional handlingsplan för grön infrastruktur i Dalarnas län”, har ibland missförståtts eller misstolkats i offentliga debatter. Ordet ”handlingsplan” indikerar tydligt att länsstyrelser planerar att agera för att planera användningen av mark, även privatägd, vilket har varit kontroversiellt.

Principen om att staten planerar användningen av privat mark är omstridd. Även om staten kan genomföra naturvårdsinsatser på de 17 procent av skogarna som är statligt ägda, och stora skogsbolag kan göra detsamma på sin mark, är det problematiskt när enskilda markägare inkluderas i dessa övergripande planer. Det kan leda till att markägare förlorar sin brukanderätt om deras skog anses ligga på ”fel” plats, medan deras grannar fortsätter att bruka sin mark som vanligt.

Landskapen som vi ser idag har ofta formats genom generationers arbete av bönder, och den variation som finns i skogsskötselstrategier bör ses som en styrka, inte en svaghet. Det finns ett behov av att anpassa skogspolitiken efter olika ägarkategorier. Staten bör ta ett större ansvar för naturvård på offentligt ägd mark, medan kraven på enskilda markägare bör vara mer balanserade, särskilt när det gäller skydd av sällsynta arter och bevarande av biologisk mångfald utan att orimligt stora produktiva skogsmarker tas ur bruk.

Frivilliga naturvårdsavtal

Som Riksrevisionsverket påpekat bör andelen skydd av skog som sker genom frivilliga naturvårdsavtal mellan myndigheter och markägare öka. Det innebär att markägaren kvarstår som ägare, att denne ofta kan fortsätta utnyttja marken med vissa restriktioner och kan få betalt för att sköta skogen på ett sätt som speciellt gynnar vissa arter och miljöer. Arbetet med frivilliga naturvårdsavtal ska därför prioriteras framför bildandet av nya reservat och liknande områden där skogsbruk helt hindras.

Skogsbrukets roll i samhälle och ekonomi

Produktionshöjande åtgärder

För att uppnå Sveriges åtaganden inom LULUCF (Land Use, Land Use Change and Forestry), vilket kräver ökad nettotillväxt, finns det två huvudalternativ: minska avverkningen eller öka tillväxten. Minskad avverkning skulle dock kunna tvinga skogsindustrin att antingen dra ned på produktionen eller öka importen av timmer, vilket inte är önskvärt. Därför bör fokus ligga på att stimulera tillväxten i svensk skog. Detta kan åstadkommas genom en kombination av ökad skogsplantering och gödsling av utvalda

skogsmarker. Skogsstyrelsen bör snabbt utreda hur dessa åtgärder bäst implementeras för att säkerställa att Sveriges LULUCF-åtaganden uppfylls effektivt.

Ökad virkesproduktion

Utvecklingen av en bioekonomi är avgörande för jobbskapande och skatteintäkter längs hela förädlingskedjan inom skogssektorn, som är en av Sveriges största exportindustrier. För att fortsätta denna positiva trend är det viktigt att inte bara skydda, utan också öka produktionskapaciteten i de svenska skogarna. Skogsstyrelsens rapport "Skogsskötsel med nya möjligheter" presenterar 88 förslag som syftar till att förbättra tillväxten och därigenom stärka både produktionen av biobaserade produkter och koldioxidbindningen i träd. Att använda dessa förslag för att öka produktiviteten bör vara en central del av skogspolitiken.

Forskningen inom areella näringar och miljö behöver också fokusera mer på aktiv skogsskötsel och utvecklingen av nya träbaserade produkter för att stödja dessa mål.

Bygg mer i trä

Träbyggandet har utvecklats snabbt under det senaste årtiondet och erbjuder betydande miljöfördelar jämfört med traditionella byggmaterial. Genom att öka byggandet i trä kan byggindustrin på landsbygden expandera, vilket också gynnar sågverksindustrin och skogsskötseln. Trä är en förnybar resurs som, vid användning i byggprojekt, bidrar till lägre koldioxidutsläpp genom substitutionseffekten och agerar som en kolsänka under byggnadens livslängd. Dessutom kan trämaterial från rivna byggnader återanvändas, vilket minskar miljöpåverkan jämfört med andra byggmaterial. För att stödja detta bör satsningar göras på forskning och utveckling inom modern träbyggnadsteknik samt en gradvis anpassning av byggregler för att underlätta användningen av nya träbaserade material och byggmetoder.

Skogskontot

Skogskontot är en skattemässig mekanism som tillåter privatägda skogsbrukare, oftast familjedrivna, att fördela inkomsten från avverkning över en tioårsperiod. Detta möjliggör även avdrag för kostnader relaterade till skogsvård, såsom plantering och röjning. Systemet är särskilt fördelaktigt för mindre skogsägare som kan ha oregelbundna inkomster från avverkning. Att bevara skogskontot är viktigt, eftersom det främjar en långsiktig och effektiv skogsförvaltning.

Bioekonomin – en kärna för Sveriges förnybara framtid

Sverige är välpositionerat för att leda utvecklingen inom bioekonomin, med dess rikliga skogsresurser och låga befolkningstäthet. Denna sektor, vital för både den inhemska ekonomin och exporten, erbjuder en hållbar väg framåt genom att ersätta ändliga resurser med förnybara alternativ som trä. Med träbaserade produkter, från byggmaterial till textilier och bioplast, har vi möjlighet att både skapa jobb och minska koldioxidutsläppen genom att ersätta mer miljöbelastande material.

Ökat träbyggande och skogsindustrins utveckling stimulerar inte bara den lokala ekonomin utan fungerar också som en kolsänka och främjar biologisk mångfald. Det är viktigt att fortsätta stödja denna sektor genom forskning och utveckling samt anpassade regelverk som underlättar innovation och användning av trä i nya produkter.

Sveriges skogsbruk är inte bara en ekonomisk tillgång utan också en miljömässig fördel. Aktiv skogsskötsel bidrar till unga, växande skogar som absorberar koldioxid effektivt. Produkter tillverkade av trä ersätter alternativ som genererar högre utsläpp, vilket är en fördel Sverige bör försvara i internationella sammanhang, särskilt inom EU.

Således, med en historik av ansvarsfullt skogsbruk och innovativa träprodukter, står Sverige starkt för att driva och utveckla en globalt hållbar bioekonomi.

Utbildning, forskning och utveckling inom skogssektorn

Rekryteringsutmaningar i skogsindustrin har blivit alltmer påtagliga, särskilt inom tekniska och operativa roller från maskinförare till ingenjörer. Dessa problem är särskilt uttalade i glesbygderna, delvis på grund av att många utbildningar är centraliserade till större städer. Studenter som utbildar sig i storstäderna bildar ofta långsiktiga relationer och väljer sedan att stanna kvar där, vilket förvärrar personalbristen på landsbygden. För att möta detta behov bör fler utbildningsprogram för skogsindustrin även erbjudas utanför storstäderna, och det behövs en ökad satsning på att säkra utbildningsplatser inom relevanta areella näringar.

När det gäller forskning finns det ett bristande statligt stöd för utveckling av nya produkter inom skogssektorn. Med en växande vikt på bioekonomi, som baseras på förnybara resurser, är det avgörande att Sverige fortsätter att leda utvecklingen av avancerade träbaserade produkter. Forskningsresurser bör därför omfördelas för att fokusera mer på innovativ skogsskötsel, tillväxt, och utveckling av nya produkter. Dessutom är det viktigt att kontinuerlig och jämförbar statistik tillhandahålls för att underlätta välunderbyggda beslut inom skogsbruket, vilket motiverar en fortsatt publicering av den skogsstatistiska årsboken.

Hantering och skydd av skogsresurser

Skadegörande organismer och andra skador

När skogsbruk förbjuds i skyddad skog kan detta innebära att skadegörarangrepp i skogen ökar, exempelvis efter stormfällning eller skogsbrand, och sprider sig till angränsande fastigheter. Ett aktuellt exempel är granbarkborren, som med början den torra sommaren 2018 och vidare 2019 och 2020 under de senaste åren har skadat mycket stora arealer skog.

Det behövs en tydlig lagstiftning som ålägger myndigheter att ingripa om svampangrepp eller andra skadegörande arter hotar att spridas och skada skogar. Skogsstyrelsen har därför ökat sina informationsinsatser för att markägare ska hantera skador på sin mark och därmed minska risken för spridning och skador på angränsande ägares marker. I formellt skyddade områden däremot, gäller inte samma regler för bekämpning

av granbarkborrar och andra skadeinsekter. Varje område har sina specifika syften och regler för vilka åtgärder som kan genomföras.

Regeringens och myndigheternas krishantering behöver ses över så att viktiga åtgärder kan vidtagas när skogen drabbas. Inför framtiden föreslår Sverigedemokraterna att det alltid av skötsel föreskrifterna för skyddad skog tydligt ska framgå att skogarna vid en krissituation ska kunna skötas i enlighet med gällande lagstiftning, i synnerhet skogsvårdslagen, för att förebygga och minska skador på den skyddade och den kringliggande skogen.

Dikning och återvätning av skogsmark

Dikning av skogsmark används för att öka produktionen, minska översvämningsrisker och undvika körskador. Trots att dikning är förbjuden i södra Sverige, kan dispens beviljas av länsstyrelsen vid särskilda skäl. Att förenkla dispensförfarandet, speciellt för rensning av äldre diken, kan förbättra hanteringen av översvämningar och utnyttja de positiva effekterna av dikning mer effektivt. Ett förfarande som ersätter det nuvarande förbudet med tillståndsplikt eller ett enklare dispensförfarande kan övervägas för att förbättra förhållandena.

Återvätning av torvmarker där skog nu växer har diskuterats, men kunskapen om kolbalansen för sådan mark under svenska förhållanden är otillräcklig. Det är viktigt att inte genomföra återvätning utan starkt vetenskapligt stöd som visar att det ger klara miljöfördelar utan att kompromissa med skogsproduktionen. Forskning bör prioriteras för att förstå effekterna av återvätning på både kolbindning och skogsproduktion. Sverigedemokraterna föreslår att varje beslut om återvätning ska föregås av noggranna studier av kolbalansen på berörd mark.

Sverigedemokraterna står inte generellt emot återvätning, men nuvarande riktning i politiken grundar sig på otillräckliga bevis, vilket kan äventyra skogsbruket och framtida skogsproduktion på svaga grunder. Ytterligare forskning och en individuell bedömning av kolbalansen bör ligga till grund för beslut om återvätning.

Vardagshänsyn och naturvårdande skötsel i skogsbruket

Sverige är känt för sin skogsskötsel som värnar om inhemska trädslag och implementerar vardagshänsyn, vilket är en ständigt utvecklande praxis. Denna vardagshänsyn bidrar till ökad volym av död ved i brukade skogar, en kritisk faktor för bevarandet av många sällsynta arter. Det finns dock ett ökat behov av mångfaldsfrämjande skötselinsatser, särskilt i södra Sverige, där samarbete med markägare kan stimulera både biologisk mångfald och ekonomisk vinning för markägarna.

Prioriteringen bör ligga på att sköta redan skyddade områden effektivt snarare än att skapa nya skyddsområden. Många naturreservat lider idag av att de inte underhålls enligt sina skötselplaner, vilket riskerar att underminera deras syfte och funktion. Kontinuerlig uppföljning av skyddade områden är nödvändig för att säkerställa att de fortfarande uppfyller de ursprungliga målen för skyddet. Om nya områden ska skyddas helt från skogsbruk, bör detta kompenseras genom att minska skyddet på områden där skyddet har mindre effekt.

Vardagshänsyn bidrar inte bara till att skydda enskilda arter utan främjar även biologisk mångfald genom att bevara småbiotoper och andra viktiga habitat, som döda

träd och kantzoner. Det är värt att notera att antalet arter inte nödvändigtvis ökar proportionellt med storleken på skyddade områden. Med en allt bättre praktik för vardagshänsyn inom skogsbruket, står det klart att situationen för artrikedomen inte är akut.

Insatser för röjning

Sverige har omfattande ytor av ungskog som kräver röjning för att säkerställa optimal tillväxt och kvalitet på kvarvarande träd. Röjning är även avgörande för att gynna ovanligare trädslag och understödja markvegetationen, vilket är särskilt viktigt för renbetet i norra delen av landet. Varje år slutavverkas cirka 175 000 hektar skog i Sverige, och dessa ytor behöver röjas regelbundet, ofta flera gånger med några års mellanrum, för att utvecklas till produktiv skog.

Just nu är den faktiska röjda arealen otillräcklig, vilket har resulterat i ett ”röjningsberg” på ungefär 1,3 miljoner hektar ungskog som behöver hanteras. För att öka skogsägares motivation till tidig och korrekt röjning, skulle en väl utformad rådgivningsinsats i samarbete med skogsnäringen kunna vara effektiv. Tidigare har statliga insatser genom bidrag och organiserade beredskapsarbeten främjat ökad röjning, och det finns skäl att återigen utreda dessa åtgärder för att förbättra situationen.

Miljövård, naturvård och biologisk mångfald

Effektivare hänsyn till sällsynta arter

Massmedia framställer ibland svenskt skogsbruk som en orsak till massutrotning av arter, vilket är vilseledande. En granskning av vilka arter knutna till skog som faktiskt har försvunnit visar att detta inte stämmer. Enligt rödlistan från 2020 har endast sju arter med skogen som viktig livsmiljö försvunnit i Sverige efter 1970, och flera av dessa arter är knutna till lövskogar eller specifika övergångszoner, snarare än till de vanliga barrskogarna.

Det är viktigt att skyddsåtgärder fokuserar på att bevara livsmiljöer för de mest akut hotade arterna. En oproportionerligt stor del av debatten handlar om att skydda barrskog, trots att dessa skogar redan omfattar majoriteten av skyddade områden i Sverige. Ytterligare skydd av barrskog är inte nödvändigt och kan leda till ineffektiv naturvård. Istället bör insatser riktas mot skogar och områden där den biologiska mångfalden är störst, såsom ädellövskogar och övergångszoner.

Många arter i rödlistan är inte akut hotade, vilket kan leda till missriktade skyddsåtgärder. Därför bör fokus ligga på de arter som är akut eller starkt hotade. Detta tillvägagångssätt är mer kostnadseffektivt och leder till effektivare naturvård.

En översyn av hur arter klassificeras i rödlistan är nödvändig, då nuvarande kategorisering verkar överdriva antalet arter som är i akut fara. Regeringen bör tillsätta en oberoende granskning för att säkerställa att rödlistan speglar verkligheten och används på ett sätt som bygger förtroende och riktar skyddsåtgärder dit de gör störst nytta. Sveriges mål bör vara att säkerställa att de arter som lever inom landets gränser

fortsätter att göra det, med fokus på att sköta och bevara områden för akut hotade arter, utan att överlämna dessa beslut till internationella organ.

Nyckelbiotoper

Nyckelbiotoper har lett till att skogsägare förlorat möjligheten att sälja virke från sina skogar utan att få ersättning. Ursprungligen skapades systemet för att samla information inför framtida reservatsbildning, men efter att skogsföretagen lovade att inte köpa virke från registrerade nyckelbiotoper, har staten kraftigt utökat antalet. Detta har resulterat i att många skogsägare förlorat frukten av generationers arbete utan kompensation.

Nyckelbiotoper beskrivs ofta som unika naturmiljöer, men i verkligheten är de en produkt av hur vi definierar begreppet. Skogar är dynamiska, och nya biotoper uppstår ständigt när skogen växer och åldras. För att en registrerad nyckelbiotop ska leda till ersättning för markägaren, måste den skyddas genom formella avtal som naturreservat eller biotopskyddsområde. Även om Skogsstyrelsen beslutar att inte skapa formellt skydd, förblir nyckelbiotopen registrerad och virket kan inte säljas eftersom företagen inte köper det.

Den nuvarande hanteringen av nyckelbiotoper undergräver förtroendet för systemet, certifieringsprocessen och rödlistan. Detta har skadat skogsägarnas tilltro till Skogsstyrelsen och riskerar att sänka ambitionerna i skogsbruket. Skogsutredningen har föreslagit att systemet med nyckelbiotoper avskaffas, vilket Sverigedemokraterna länge förespråkade. Skydd bör baseras på verkligt sällsynta arter, vilket skulle göra systemet mer objektivt och kostnadseffektivt.

För att lösa problemen bör det nuvarande registret över nyckelbiotoper göras konfidentiellt och inte användas utan markägarens medgivande. Inga nya nyckelbiotoper bör registreras, men en noggrann analys av befintliga biotoper är nödvändig. Regeringen bör agera för att samordna en lösning mellan Skogsstyrelsen, skogsägare, skogsindustrin och certifieringsorganisationer, och en utvärdering av rättssäkerheten inom systemet bör genomföras. En anonymiserad databas kan också skapas för att främja forskning och saklig debatt kring framtida naturskydd.

Övergångsformer mellan skogs- och jordbruksmark samt andra ovanliga skogstyper

Det är inte effektivt ur artskyddssynpunkt att bevara lika stor andel av alla naturtyper. Medan större delen av Sveriges skogsmark utgörs av barrskog, där få arter har försvunnit, är debatten om naturskydd oproportionerligt fokuserad på att undanta barrskog från brukande. Detta innebär stora kostnader för samhället och skogsägarna, utan tydliga fördelar för artbevarandet.

I kontrast finns det naturtyper som övergångszoner mellan skogs- och jordbruksmark samt ädellövskog, vilka täcker mycket mindre arealer men är ekologiskt viktiga. Slättermarker, betesmarker och ädellövskog utgör tillsammans en liten del av Sveriges totala markareal, men dessa miljöer är rika på biologisk mångfald och kräver särskild uppmärksamhet för att bevaras. Fortsatt förlust av dessa marker skulle ha betydande negativa effekter på den biologiska mångfalden.

Skyddsinsatser bör därför anpassas efter naturtypens storlek och förekomsten av akut hotade arter, snarare än att baseras på en viss andel av totalarealen. I ovanliga naturtyper

krävs större andel av skydd och aktiv skötsel snarare än totalt skydd, vilket ofta är mindre effektivt i dessa miljöer.

Rapporten ”Övergångszoner mellan skogs- och jordbruksmark – ett samverkansprojekt inom Miljömålsrådet” (2017) lyfter fram flera behov som Sverigedemokraterna stödjer, bland annat:

- Forskning kring samband mellan konkreta skötselåtgärder och artbevarande.
- Ökad rådgivning och utbildning för personer inom skogs- och lantbrukssektorn om bevarande av dessa miljöer.
- En översyn av föryngringskravet i skogsvårdslagen för att underlätta bevarandet av värdefulla miljöer.
- Utveckling av finansieringsformer, både genom EU och nationella stöd, för att ge skogs- och jordbrukare ersättning för arbete med dessa miljöer.
- Fortsatt arbete med skogssektorns gemensamma målbilder för god miljöhänsyn, så att resurser används där de gör störst nytta.

Kulturmiljöer och fornlämningar

Att skada eller förstöra fornlämningar är ett brott mot kulturmiljölagen, men Skogsstyrelsens och Riksantikvarieämbetets inventeringar visar att nästan hälften av de granskade forn- och kulturlämningarna har påverkats eller skadats i samband med skogsbruk. Cirka en fjärdedel av dessa lämningar har drabbats av allvarliga skador.

För att minska denna skadegörelse bör Skogsstyrelsen stärka sin rådgivning om natur- och kulturmiljöåtgärder inom skogsbruket. Arbetet med att registrera hittills okända lämningar, vilket hjälper skogsägare och entreprenörer att identifiera och skydda dessa områden, bör stödjas. Geografisk information från Lantmäteriet och andra källor bör göras tillgänglig som öppna data, och information om vattenskydd, fornminnen och naturskyddade områden bör kvalitetssäkras och göras lättillgänglig på digitala plattformar.

För att minska skador på dessa kulturarv behövs också utveckling av mer skonsam teknik för drivning och markberedning. Ett särskilt problem är de många kolbottnar som finns i Sverige, vilka ofta är svåra att upptäcka. Eftersom tillverkning av träkol var en vanlig syssla i skogsbruket under många århundraden, är det knappast nödvändigt att bevara alla kolbottnar. I områden där kolbottnar är vanligt förekommande bör de kunna strykas från listan över lämningar som alltid ska bevaras.

Fjällnära skog – beslut, avverkning samt ekonomisk ersättning

Den nuvarande gränsen för fjällnära skog beslutades av Skogsstyrelsen år 1991 och omfattar cirka 2,5 miljoner hektar skog, det är cirka 10 % av skogsmarken i Sverige. Av dessa 2,5 miljoner hektar är cirka hälften intressanta ur ett produktionsperspektiv. För de markägare som idag vill avverka skog som betecknas som fjällnära så råder andra regler. Bland annat så finns ingen garanterad tid för beslut, men det överstiger med råge de sex veckor som gäller för övriga avverkningsbeslut. Om avverkning nekas är det inte alltid tydligt om markägaren har rätt till ersättning. Får markägaren inte ersättning kan denne överklaga till domstol och där stämna staten, något som både tar tid och riskerar att bli dyrt för den enskilde. I de fall ersättning betalas ut så räknas ersättningen som

inkomst av näringsverksamhet och inte kapital som är det vanliga när du avverkar skog, det här gör att det blir helt andra skatteregler. Enligt bestämmelserna kan en markägare endast få ersättning för ett visst område en gång. Idag finns inget krav på att utbetald ersättning ska registreras i fastighetsregistret, ett sådant krav borde införas för att göra köp och försäljning av skogsfastigheter tryggare. Skogsstyrelsen bör också få i uppdrag att göra en ny översyn av vad som ska vara fjällnära skog, i den översynen bör gränserna i tillämpliga fall i allra största delen vara på statligt ägd mark och på mark som inte är intressant för produktionsskogsbruket. Tillgången på skogsråvara är viktig både för svensk ekonomi men också för att Sverige ska klara den gröna omställningen varför alla tänkbara åtgärder för att förenkla skogsbruket behöver utredas.

Martin Kinnunen (SD)

Staffan Eklöf (SD)

Mattias Eriksson Falk (SD)

Victoria Tiblom (SD)